Harpoin pitkin askelein  pois sairaalasta tietämättä edes päämääräni. Oikestaan en välittänyt, sillä olin niin musertunut. "Midge!" Joku huusi nimeäni. Se oli äitini. En tunnistamut hänen äänessään vihaa, sitä se ei ollut. Se oli surua. Huultani purren kiristin tahtiani juoksuun. Kuulin takaani äidin hiljaisen nyyhkytyksen, mutten välittänyt. En vain voinut. Aloin muistella edellisenä päivänä tapahtunutta onnettomuutta; olimme autossa, minä ja Nick. Se oli täydellistä, hänen seuransa tuntui aidolta, enkä enää pelännyt sanoa jotain väärää ja pilata kaikkea. Olin kuin taivaassa, ja olisin voinut olla aina, mutta sitten, piru vieköön, tuli se auto. Musta Volswagen alkoi kaartaa meitä kohti. Emme heti huomanneet sitä, ja kun Nick viimein tajusi tilanten, tallasi hän jarrun pohjaan yrittäen välttää onnettomuuden. Oli kuitenkin jo liian myöhäistä. Auto pamahti kylkeemme oikein kunnon rytinällä, ja aloin kirkua ihan kunnolla, kun automme lähti kierimään pellolle. Aika pysähtyi ja kaikki pimeni. Pitkään aikaan en nähnyt muuta kuin mustaa. Seuraavaksi heräsin sairaalassa. Makasin sängyllä, enkä kuullut mitään. Kaikkialla oli täysin hiljaista ja valkoista, kuten sairaaloissa kuuluukin olla. Käänsin hitaasti päätäni ja näin Nickin viereisellä sängyllä. Hänen kasvoillaan komeili syvä haava.  "Nick...", kuiskasin karhealla äänellä. Hän ei vastannut. Hän ei enää koskaan vastannut mihinkään. Palasin nykyhetkeen. Kyyneleet kihosivat silmiini väistämättäkin. Olin tullut huomaamattani lammelle, jonka pinta kareili tyynenä. Polvistuin veden ääreen pesemään kasvoni. Mietin sitä kaikkea. Pääsisinköhän ikinä siitä yli? Kyyneleet tulvahtivat silmiini uudestaan. Silloin muistin ensitapaamisemme elävästi.  Olimme 12-vuotiaita ja olimme messuilla. Yhtäkkiä tunsin jonkun käden olkapäälläni. Käännähdin ympäri ja melko pitkä, tummahiuksinen poika seisoi edessäni. "Niin?" Kysyin vähän hämmentyneenä. Poika hymyili vienosti. Katsoin häntä kysyvästi. "Minun oli vain pakko tulla sanomaan, että olet kaunein näkemäni ihminen", hän sanoi, eikä edes punastunut. Jähmetyin ja tuijotin poikaa. En saanut sanottua sanaakaan. Poika hymyili ja kääntyi pois jättäen minut seisomaan keskelle messujen sekamelskaa.  Silloin en kuvitellut enää tapaavani tätä poikaa, mutta hämmästykseni oli , suuri, kun hän seitsemännellä luokallamme seisoi käytävällä, ja huomasi minut. "Hei", hän virnisti. Hymyilin lempeästi hänelle. "Hei", vastasin. "Saisinkohan tällä kertaa tietää nimesikin?" Sanoin naurahtaen vähän. Poika virnisti leveämmin. "Toki, jos kerrot ensin omasi." Meistä tuli nopeasti parhaat ystävät, jotka kertoivat toisilleen salaisuuksia ja tukivat toisiaan tarvittaessa.  . . . Ja nyt viisi vuotta myöhemmin hän oli poissa. Yksi elämäni tärkeimmistä ihmisistä oli kaikonnut saavuttamattomiini. Kyyneleet, joita yritin pidätellä, purkautuivat ulos ja valuivat poskiani pitkin, mutten vaivautunt pyyhkimään niitä. Hautasin kasvoni käsiini ja itkin, kuin Niagaran putous konsanaan. Jonkun ajan kuluttua en enää itkenyt. Huokasin vain hiljaa ja vilkaisin veden pintaa, mutten nähnyt itseäni, vaan Nickin. Hänen nauravat kasvonsa ja tuikkivat silmänsä. En voinut olla hymyilemättä. Katsoin iltaruskon peittämää taivaanrantaa ja hymyillen kuiskasin: "Odota minua, Nick. Olen luonasi nopeammin kuin voit kuvitella." Ja niin istuin lammen äärellä katsoen loittonevaa aurinkoa.  ----Loppu----